

Anni Albæks prædiken 5. søndag efter trinitatis

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i Møllevangskirken

Dato

22. juli 2011

Sted

Aarhus Domkirke og Vor Frue
Kirke i Aarhus.

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 5, vers 1-11

1

Mindeprædiken

Denne weekend stak ondska-ben sit grusomme hoved frem, og forandrede livet
5 for alt for mange familier. Livet bliver for dem aldrig det samme. De er blevet
ramt af tilfældigheden, uretfærdigheden, og de har mistet det eneste, man ikke
kan bære at miste, nemlig: vores børn.

Hele dagen igennem i går kunne man følge det i fjernsynet og på nettet.
10 Adskillige har sat det norske flag på deres profild billede på facebook, og mange
har ytret tanker og bønner til det norske folk, til familierne, der har nu mangler
og til de overlevende, der resten af livet, må huske hvordan de overlevede på øen.

Der er mange følelser i spil, når sådanne hændelser rammer. Chok, sorg – og et
15 behov for bønner og lys. Et stort behov for at gøre noget, der hvor der intet er at
gøre. For at gøre intet, minder os blot om vores magtesløshed. Minder os om, at
når katastrofer rammer os, så er vi lige så meget ofre, som enhver anden, og ikke
alverdens teknologi eller knowhow kan gøre det forfærdelige mindre. Og det gør
sig gældende både når tragedien er på et nationalt plan eller på et personligt
20 plan. For ikke kun i går ramte meningsløsheden os – den rammer hele tiden og
rammer i blinde. Trafikulykker, sygdomme og sult. Verden er fyldt med
meningsløse lidelser, som blot er et klik på computeren væk. Det skete i Oslo
minder også igen om, hvor sårbare vi er – overfor enhver form for ondskab.

25 Men når sådan noget sker, får det også andre følelser op i folk. Får når man
rammer magtesløshedens mur, så er det nærliggende at ønske sig magten tilbage.
Vi er handlingsmennesker, der gennem tale, snak og opkald kan få næsten alt til

at ske. Magtesløsheden går os små, og det er der ikke mange, jeg kender, der
30 bryder sig om. Så man forsøger at få magten tilbage gennem ønske om hævn. Og
også sådanne tanker ser man udtryk på nettet siden fredagens massakre.
Pludselig bliver der talt om gengældelse, om selvtægt på gerningsmanden og det
forfærdelige og umenneskelige ønske om dødsstraf bliver luftet.

35 Man føler hadet brænde. Og måske det kan give en umiddelbar lettelse for
chokket og sorgen, at sådanne tanker bliver luftet. Men det fjerner ikke
grundfølelsen. Det fjerner ikke sorgen, og det fjerner ikke meningsløsheden. Det
giver et falsk billede af kontrol – af magt. For når man tænker sådanne tanker og
føler et ønske efter at skade, hvem kan så se forskel på disse ønsker og
40 ondskaben? Hvor er forskellen på at slå ihjel og at ønske et menneskes død?
Hvor er forskellen på mordet og dødsstraffen? Hvem tjener man, når man lader
hadet få frit løb?

Paulus siger: ”Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvinde det onde med
45 det gode” (Rom 12,21).

Og i dag læste vi, at vi skulle vise medfølelse, broderkærlighed, barmhjertighed
og ydmyghed. Hvad betyder det, når verden ramler? For det er alt andet lige
nemmere at være medfølelse med dem, man kender, og i gode tider. Og netop
50 derfor får vi det igen og igen at vide, når vi kommer ind i dette rum. For her skal
vi høre de ord, der minder os om, hvad Gud ønsker af os. Vi må ikke glemme, at
Gud vil os, og vil noget med os.

Hvis man derimod overgiver sig til hadet, så overgiver man sig samtidig til
55 ondskaben selv. Og man vælger den nemme løsning. For hadet og vreden er så
nem af føle. Deri ligger fristelsen. Det onde er ikke svært tilgængeligt eller noget,
der kræver særlige evner at finde. Det er en del af ondskabens væsen, at det
kommer til os, når vi er nemmest at påvirke. Når vi er overvældet af sorg, eller
som Jesus selv oplevede det – sulten og tørstig efter 40 dage i en ørken. Der
60 kommer det onde og forsøger at omvælte os. Fordi det ondes magt i
virkeligheden er svag, bliver det nødt til at satse på den svage.

Vi skal passe på, når vi pludselig ønsker andre ondt, for så har vi skiftet herre. Så
har vi givet op. Hævnen rummer opgivelsen. Overgivelsen ligger i, at man lader
65 hånt om alle forsøg på medmenneskelighed og kærlighed, når man hævner. Man
opgiver, og fjerner sig fra det, der gør os til mennesker, nemlig

medmenneskeligheden. Men hævnens lokker med fred i sjælen, og det gør medmenneskeligheden umiddelbart ikke. For i et menneskeliv, kan der ligge
70 oplevelser, man aldrig kan tilgive, og hvor det bliver Guds ansvar at tilgive på vore vegne. Der kan ligge oplevelser, der aldrig når at blive forsonet. Og her kan hævnens lokke os med en nem løsning, hvor vi tror, vi opnår balance. Hævnens kan forekomme sød, men vi devaluerer os selv, når vi tyr til den. Vi giver op.

75 Evangeliet til i dag handler om Peters fiskedragt. Det kan forekomme langt væk fra en verden, hvor unge mennesker på bestialsk vis er blevet henrettet. Men netop denne fortælling om Peters møde med Jesus, kan give os ord, vi kan bruge. For Peter handlede det om fisk, han ikke havde fanget, men for Jesus handlede det om os. Peter havde givet op for den nat. Han ville ikke mere – han
80 ville bare hjem, da Jesus kommer til ham og siger: Læg ud på dybet, og kast jeres net ud til fangst. Og i dag kommer Jesus til os, når vi er på dybet, og siger til os, at han har kastet net ud til os. Vi må ikke give op.

Men netop i mørket, hvor smerten lammer os, kan det være svært at vente på
85 Gud. Netop i mørket hvor vi ikke orker andet end overgivelsen til den nemme løsning, fordi alt andet virker så svært og vi ingen kræfter har, kan det været svært at forestille sig Gud. Netop i det mørke, hvor vi allermost ønsker, at Gud vil komme og fange os, der kan han synes allerlængst væk.

90 Når verden ryster i afmagt, der kan Gud synes overvundet.

Men her kommer evangeliet til os og siger os det, vi ikke kan sige os selv. Det handler ikke om nettet – det er blot et net, der bliver kastet ud. Det handler heller ikke om fiskene, men det handler om det Peter gør, trods erfaringer.
95 Trods ønsket om søvn og trods en lang nats mørke fyldt med strabadser uden frugten af hans arbejde. Trods det, så kaster han nettet ud igen. Trods det at det forekommer nyttesløst, så gør han det.

Det kan virke nemt lige at kaste lidt net ud. Men livet forekommer altid
100 nemmere, når man er tilskuer til andres liv, end hvis man selv deltager. Og vi er altså indskrevet som deltagere i livet. Fortællingen viser os, at vores arbejde, vores tanker, vores ønsker og liv ikke altid giver det udbytte, vi ønsker os. Men vi må ikke give op. For så synker vi ned i dybet.

105 Når natten er længst, da ved vi, gennem det vi hører i dag, at Gud kommer til os,

og kaster sit net ud til os, for at fange os. Gud forsøger at nå os. Han vil kalde os op fra dybet. Vi må til gengæld ikke opgive troen, selv når vi er trætte og forkomne.

110

Vi skal i denne tid holde fast i, at det, der gør os til mennesker skabt i Guds billede. Nemlig vores evne til kærlighed. Vi skal insistere på kærligheden når den aller mest trængt. Vi skal insistere på glæden, og vi må aldrig skamme os over, at vi glæder os. Heller ikke midt i sorgen.

115

”Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvinde det onde med det gode”
(Rom 12).

Kilde

120

<https://ojetderser.blogspot.com>

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

125

5. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-5-sondag-efter-trinitatis>

130

135

140